

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 124/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. apríla 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), v tom čase zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, advokátska kancelária, Mierová 1, Veľký Krtíš, ktorou namietal

porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, národnej protizločineckej jednotky, expozitúra Stred, Banská Bystrica, pod ČVS: PPZ-634/NKA-PZ-ST-2013 zo 4. októbra 2018 vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) závažnejším spôsobom konania s poukazom na § 138 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu so zločinom všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

3. V tejto trestnej veci bol sťažovateľ uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 5 Tp 18/2018 z 5. októbra 2018 vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Väzba začala plynúť 3. októbra 2018. Zároveň špecializovaný súd rozhodol tak, že väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil.

4. Na základe sťažovateľom podaného riadneho opravného prostriedku najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 42/2018 zo 16. októbra 2018 podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a sám o osobnej slobode sťažovateľa rozhodol tak, že ho vzal do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Rovnako ani druhostupňový súd nenahradil väzbu sťažovateľa

nariadením dohľadu probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Sťažovateľ 21. novembra 2018 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu, avšak jeho žiadosti Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) nevyhovelo, preto o nej rozhodoval a rozhodol špecializovaný súd uznesením sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018 s tým výsledkom, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, jeho písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktorým žiadal nahradiť väzbu, neprijal a väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Aj proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ bránil podaním sťažnosti, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že ostatné ním označené uznesenie najvyššieho súdu je „*formalistické a arbitrárne*“. Jeho arbitrárnosť má spočívať v absencii „*adekvátnych rozhodovacích dôkazov*“ a v „*zjavne iracionálnych myšlienkových konštrukciách vyložených v odôvodneniach rozhodnutia*“.

8. Zásah do základných práv sťažovateľ videl predovšetkým v týchto okolnostiach:

i) špecializovaný súd rozhodol, že väzba sa bude vykonávať v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica, avšak bezprostredne po tomto rozhodnutí bol sťažovateľ premiestnený z jemu neznámych dôvodov do Ústavu na výkon väzby Ilava, o čom bol jeho obhajca upovedomený až následne, a na jeho žiadosť mu nebolo vysvetlené, prečo k tomu došlo. Takisto najvyšší súd vo svojom uznesení, ktorým zrušil pôvodné uznesenie špecializovaného súdu, uviedol, že väzba má byť vykonávaná v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica. Napriek tomu sa tak nestalo a sťažovateľ je vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, hoci na to nie je zákonný dôvod;

ii) orgány činné v trestnom konaní sú podľa sťažovateľa pasívne. Ako sťažovateľ tvrdí, za takmer štyri mesiace jeho väzobného stíhania boli vypočutí štyria nepodstatní svedkovia, ktorí so sťažovateľom v súvislosti s vyšetrovanou vecou v podstate nemajú priamu súvislosť;

iii) celé obvinenie je postavené na výsluchu údajného svedka, ktorý je utajený, a na pachových stopách. Utajený svedok podľa slov sťažovateľa nebol dovedy vypočutý a nie je zrejmé, na základe akých skutočností boli získané konkrétne pachové stopy. Rovnako nebola preverená obrana sťažovateľa v týchto súvislostiach;

iv) obhajca sťažovateľa navrhol vypočuť viacerých svedkov, ktorých výsluchy vykonané neboli. Je evidentné, že dôvody väzobného stíhania uvádzané špeciálnou prokuratúrou v tom zmysle, že sťažovateľ nemá stály príjem, že za peniaze je schopný ublížiť inej osobe a že absolvoval pyrotechnický kurz, sú podľa sťažovateľa vymyslené. Zastáva názor, že ak takéto dôvody väzby neboli preukázané, tak špecializovaný súd nemohol uvádzať iné dôvody väzby, ktoré vyplývajú len z podstaty samotného obvinenia, t. j. že sťažovateľovi v prípade uznania viny hrozí vysoký trest, a že v minulosti už bol súdne trestaný za skutok súvisiaci so zbraňami.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 54/2018 zo dňa 03. 01. 2019 a uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Banskej Bystrici, č. k. 5 Tp/18/2018 zo dňa 14. 12. 2018 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 54/2018 zo dňa 03. 01. 2019 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 415,51 € na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Jozefa Veselého do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. Ústavnému súdu bolo 8. februára 2019 doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, ktorým oznámil „*Vypovedanie plnej moci* [REDAKOVANÉ] *v konaní pred Ústavným súdom SR*“ z dôvodu narušenia ich vzájomnej dôvery. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom za právne zastúpeného.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I. § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd

zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

17. Podľa § 45 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, preto v danej veci ústavný súd rozhodoval o porušení tých základných práv a iba v súvislosti s tými postupmi a rozhodnutiami orgánov verejnej moci, ktorých vyslovenia

porušenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite ústavnej sťažnosti. Tvrdenia o porušení označených práv v súvislosti s inými rozhodnutiami alebo postupmi, ktoré sťažovateľ uvádza v texte ústavnej sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (napr. III. ÚS 149/04, III. ÚS 235/05, II. ÚS 65/07).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet ústavnej sťažnosti považoval namietané porušenie základného práva na súdnu právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018

22. Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

23. Takisto podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

24. Zmyslom a účelom zásady subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

25. Proti uzneseniu špecializovaného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci druhostupňového (opravného) konania. Tým je zároveň v tomto rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež uviesť, že sťažovateľ právo podať riadny opravný prostriedok proti uzneseniu špecializovaného súdu aj využil.

26. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019

27. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že namietané konanie a rozhodnutie najvyššieho súdu nadväzovalo na rozhodovanie špecializovaného súdu a vo svojej podstate bolo konaním a rozhodnutím o osobnej slobode – o väzbe sťažovateľa, pričom na úrovni najvyššieho súdu bolo iniciované sťažnosťou sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa sp. zn. 5 Tp 18/2018 zo 14. decembra 2018. Nešlo teda v danom prípade o konanie a rozhodovanie vo veci samej – o vine a treste.

28. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, IV. ÚS 444/2013), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

29. Obdobne vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste, t. j. trestnom obvinení) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, prísnejšia právna úprava

obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pričom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 –125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

30. Takisto pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa porušenia práva sťažovateľa na obhajobu vyjadreného v čl. 50 ods. 3 ústavy, ústavný súd už opakovane judikoval, že tento sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe (napr. II. ÚS 15/05). Pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na obhajobu ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, príp. čl. 5 dohovoru a v prípade zistenia porušenia práva vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy alebo čl. 5 dohovoru, nie prostredníctvom sťažovateľom označeného čl. 50 ods. 3 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 125/2015, II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 600/2014, III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04).

31. Ústavný súd, súc viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 45 zákona o ústavnom súde), v tomto prípade konštatuje, že sťažovateľ, pôvodne zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 54/2018 z 3. januára 2019 v súvislostiach rozhodovania o pokračovaní väzby,

na ktoré sa ním označené články ústavy a dohovoru vecne nevzťahujú. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru, ústavná sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

32. Na záver ústavný súd poznamenáva, že nepristúpil k odstraňovaniu nedostatku zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti spočívajúceho v aktuálnej absencii právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, a to jednak z dôvodu, že tento nedostatok nebol jedinou príčinou odmietnutia ústavnej sťažnosti, a jednak z dôvodu, že ústavná sťažnosť bola evidentne spísaná a ústavnému súdu podaná (vtedy regulárnym) kvalifikovaným právnym zástupcom sťažovateľa a pre rozhodovanie a rozhodnutie ústavného súdu o tejto ústavnej sťažnosti nenastala žiadna potreba ďalšej reakcie v tejto veci zo strany sťažovateľa, resp. kvalifikovaného právneho zástupcu.

33. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením ústavnej sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2019